

Sessizçılık

– Seyit OSMAN · 26 Aralık 2015

Sürgüne gönderdin umutlarımı,Aşkımın alevine buzlar bıraktın.

Hırslarına kurban ettin,

Heyecanımı,

Düşlerimi,

Gülüşlerimi.

Haydi git, bekler seni

Gökkubbe bildiğin yüksek saray,

Bulutsuz gökyüzü,

Yağmursuz bulutlar...

Beni çıkardım hayatından,

Ufkunu sana bıraktım,

Aç açabildiğin kadar.

Cehaletine ilim olsun arzuların,

Doyumsuzluğuna tokluk,

Hırslarına tecrübe olsun

Yüreğime prangaladığın ayrılık...

Küçük bir huzur dilerken hayattan,

Ettiğin büyük sözlerin,

Ağırlığını hissedeceksin.

Acısını hissedeceksin vicdanında

Ardında duramadığın vaatlerinin.

Sen,

Aynada büyütürken kendini sözlerinle,

Ayrılığınla küçüleceksin...

Yol senin, ışık senin

Üstüne bastığın basamak benim.

Büyük yükler bıraksan,

Tepişsen de üstümde

Artık acımaz tenim.

Dönme artık yüzünü,

Adımını hızlı at

Dönme sakın yolundan,

Işığa koş son sürat.

Işık sandığın mumlar,
Hatırlatacak sana unuttuğun o akdi.
Şimdi sende, kalbinin,
Sessiz ağlama vakti...